

Joululahja

*Rakas joulupukki !
Toivomukseni on järkyttävän suuri.
Olisin enemmän kuin onnellinen,
jos se toteutuisi.
Haluaisin itselleni perheen.
□ = 13 vuotias Selena*

Taittelin kirjeestäni paperilennokin ja heitin sen kaikilla voimillani Pohjoiseen. Lähdin kohti orpokotia, jossa muut olivat jo käyneet nukkumaan. Aukaisin inhottavaa ääntä pitävän oven ja pelkäsin, että joku huomaisi.

-Jaahas, taisit jäädä kiinni. Enkö ole sanonut, että yöllä hiippaileminen on jyrkästi kiellettyä ja erityisen vaarallista! Orpokotimme varajohtaja torui.

-Anteeksi, vannon että tämä ei toistu.

-Jos vielä kerran näen sinut hiippailemassa ulkona öisin, varmistan ettet saa yhtäkään joululahjaa!

-Kyllä Anne.

-Älä kutsu minua tuolla nimellä!

-Kyllä rouva varajohtaja.

Anne lähti korot kopsuen kohti makuusalin ovea. Anne oli mielestäni todella ärsyttävä. Vielä illan päätteeksi rukoilin, että joulupukki saisi kirjeeni ja saisin perheeni takaisin, jonka 3-vuotiaana menetin. En vaan muista tapahtumasta mitään. Silti olen varma, että perheeni kaipaa minua.

-Selena, Anne on tulossa, paras kaverini Jesperi ravisteli minua.

Avasin silmät ja näin kuinka Anne kipitti minua kohti tuima ilme kasvoillaan.

Hyppäsin sängystäni ja pukeuduin samaan vanhaan hameeseen, jossa kaikki muutkin tytöt kulkivat. Kerkesin juuri ja juuri sujauttaa vaatteet päälleni.

Lähdin muiden lapsien kanssa kohti ruokasalia, jossa oli samaa vanhaa mönttipuuroa. Hotkin puuroni ja menin pakkaamaan reppuni koulupäivää varten.

Lähdin Jesperin kanssa kohti bussipysäkkiä. Bussi saapui ja menimme istumaan etupenkkeihin.

-Voi vietävä! Unohdin tehdä matikan läksyni. Tästä Anne ei tykkää, Jesperi voivotteli.

-Kopioi minulta. Näytin tehtäväni Jesperille.

-Kiitos, korvaan tän sulle.

Bussimatka meni nopeasti ja pian olimme jo koululla . Jesperi sai matikan läksyt tehtyä.

Erika Ypyä

Tämä päivä oli viimeinen ennen joululomaa, joten se oli lyhyt ja hauska. Ensimmäisellä tunnilla meillä oli matikkaa ja loppupäivän me taittelimme perinteisiä paperitonttuja. Kävelimme Jesperin kanssa kohti ruokasalia. Tänään oli ruokana riisipuuroa. Kun olimme syöneet, lähdimme kohti ulko-ovea. Olimme viimeisiä syöjiä. Olin avaamassa ovea, mutta se oli jo lukossa.

-Voi ei! Bussi lähtee kolmen minuutin päästä ja täällä ei ole ketään!

Lähdimme Jesperin kanssa juoksemaan kohti luokkahuonettamme, mutta meidän harmiksemme opettaja ei ollut siellä. Juoksimme opettajan huoneeseen ja koputimme oveen, bussi lähtisi puolen minuutin päästä. Ensimmäisen luokan opettaja avasi sen.

-Jaahas, vai että orpokodin lapset, mitäs teillä on mielessä? Ja eikö bussinne lähde kahdenkymmenen sekunnin päästä?

-Ovet olivat menneet lukkoon, emme päässeet ulos! Huusimme yhteen ääneen.

Opettaja lähti kanssamme kohti ulko-ovea. Juuri kun pääsimme ulos, bussi lähti, joka tarkoitti sitä, että meillä tulisi olemaan kymmenen kilometrin kävelymatka edessä.

Päätimme tyytyä kohtaloon. Annelta ei kannattanut edes kysyä, johtaja oli ruokakaupassa aina tähän aikaan ja sitäpaitsi meillä ei ollut puhelimia.

-Liftataan! Jesperi huudahti.

-Se on vaarallista! Ja sitäpaitsi en saisi joululahjaa, jos Anne saisi tietää.

-No, onko parempia ehdotuksia?

-Eipä juuri, mutta vain tämän kerran.

Nostimme siis peukut ylös ja pian punainen auto pysähtyi eteemme.

Autossa istui vaalea mies.

-Päivää lapset. Mihinkäs matka?

-Tulemme orpokodista. Me myöhästyimme bussista, Jesper vastasi reippaasti.

-Minkäs ikäisiä te olette?

Olemme yksitoista vuotiaita, Jesper ehti taas.

-Meillä on matkaa edessä. Haluaisitteko kertoa, miksi olette orpokodissa?

-Minun isäni muutti Kiinaan, joten hän ei voinut huolehtia minusta ja äiti... Niin no hän on missä on. En ole kuullut hänestä aikoihin, Jesperi selitti.

-Entäs sinä? Mies kysyi katsoen minua tutkivasti.

-No tuota, en oikein muista, mutta herra johtaja on kertonut minulle, että minut on tuotu 3-vuotiaana orpokotiin.

Huomasin kun miehen katse jäykistyi.

-Mitä nyt? Jesperi kysyi.

-Minkä nimisiä olette?

-Minä olen Jesperi.

-Ja minä olen Selena.

Mies kalpeni entisestään.

-Olemme jo perillä, mies sanoi jäykästi.

-Ai, niinpä näyttää. No, kiitos kyydistä.

Siihen mies ei vastannut mitään. Hän vilkaisi minua ja lähti sitten nopeasti pois.

Ihankuin olisin tuntenut tuon miehen. No, mutta enpä usko. En juurikaan nähnyt ihmisiä, lukuun ottamatta koulussa ja orpokodissa.

Kun avasimme oven, Anne oli edessämme ja koputteli kengän kärkeä maahan.

Erika Ypyä

-Voi ei!

-Tästä teille seuraa pitkä kotiaresti, joululahjaton joulu, karkittomat lauantait ja paljon muuta.

-Mutta, yritimme yhteen ääneen.

-Ei mitään muttia, lisäksi joudutte herra johtajan puheille samalla kun me muut menemme jouluaterialle, Anne virnuili.

Hän tuntui nauttivan siitä, että olimme jatkuvasti vaikeuksissa. Kävelimme makuusaliin ja heitimme koulutavarat lattialle.

-Anteeksi, ei minun olisi pitänyt ehdottaa niin typerää matkustustapaa.

-No, emme olisi muutenkaan ehtineet jouluaterialle.

Lysähdin sängylle ja yritin kaikin keinoin miettiä missä olisin voinut nähdä sen miehen. En kuitenkaan muistanut muutakuin miehen kasvot jostain tosi tosi kaukaa.

-Eiköhän lähdetä kärsimään rangaistus.

Hypähdin ketterästi sängyltäni ja lähdimme vaeltamaan ylimpään kerrokseen, jonne oli tasan kolmesatakahdeksankymmentäneljä porrasta. Tästä tulisi huono päivä.

-Päivää, herra johtaja sanoi.

-Päivää, me vastasimme yhteen ääneen. Onneksi herra Claus oli hauskenpi kuin Anne.

-Olette kuulemma olleet vähän tuhmia, miksi liftasitte?

-Kun tulimme ruokasalista, ovet olivat menneet jo lukkoon. Kävimme kysymässä opettajalta voisiko hän tulla aukaisemaan oven. Juuri kun hän aukaisi sen bussi lähti. Emme enää jaksaneet lähteä kävelemään, ja sitäpäisi ulkona oli 25 astetta pakkasta.

-Niin, niin. Olen itsekin lapsuudessani liftannut, mutta nyt tiedän ettei se kannata.

-Mies oli oikein ystävällinen, Jesper sanoi.

-Teillä kävi hyvä tuuri, Claus sanoi.

-Mitä tarkoitat? Ihmettelimme. Claus katsoi meitä paperinipun takaa ja sanoi:

-Tämän kerran pääsitte pälkähästä, onhan nyt joulu. Menkääpäs nyt siitä, kerkeätte vielä kyytiin.

-Kiitos paljon!

Lähdimme kiireesti juoksemaan portaita alas.

-Haluan nähdä Annen ilmeen, kun hyppäämme autoon, uskomatonta että pääsimme näin helpolla, minä hurrasin.

Saavuimme alas ja kerkesimme juuri ja juuri autoon. Orpokodissamme oli kymmenen vuotta vanha tynnyribussi, jossa oli kaksikymmentä paikkaa.

-Jesperi ja Selenä. Mitä te täällä teette? Anne huusi.

-Claus päästi meidät, koska on joulu, nauroimme.

-Jos minä omistaisin tämän orpokodin, olisitte jo lentäneet kadulle!

Sitten tynnyri lähti. Joululaulut soivat ja tunnelma oli tosiaan jouluinen. Pian saavuimmekin jo keskustaan, jossa söimme ja menimme sitten jouluostoksille. Ostin Jesperille radio-ohjattavan auton, josta hän oli jo kauan haaveillut. Jesperi sai aina isältänsä todella hyvän ja kalliin lahjan. Kunpa minullakin olisi oma perhe, joilta saisin lahjoja. Huokaisin ja lähdin paketoimaan ostoksia.

Ostimme Jesperin kanssa salaa tikkukaramellit, jotka Anne kyllä näki ja ne lensivät roskakoriin.

Erika Ypyä

Autossa tunnelma oli taas korkealla. Saimme mehua ja piparia. Annen mielestä se oli ihan yhtä turhan kanssa, mutta muut nauttivat. Orpolassamme on eräs tyttö, Helle, joka ei ole puhunut koko ikäänsä ja hänkin sanoi ”jes”. Päivä oli sittenkin paras pitkään aikaan, vaikka minua mietitytti kovasti se mies jonka kyydissä matkustimme.

Kun olimme orpolassa meidän piti mennä heti makuusaliin. Tänään minun ei enää kannattanut mennä ulos, joten päätin painua pehkuihin. En kuitenkaan saanut mielestäni sitä miestä jonka kyydissä kuljimme. Olin ihan varmasti nähnyt hänet aijemminkin, en vain muista missä tai milloin.

Heräsin aamulla aikaisin. Kaikki nukkuivat lukuunottamatta Helleä, joka luki johonkin kokeeseen. Helle sai aina kokeista parhaat numerot. Jouluaatto oli jo huomenna.

Päätin käydä ulkona katsomassa onko satanut lisää lunta, sillä orpokodissa ei juurikaan ikkunoita ollut.

Ulkona oli enemmän lunta, kun osasin kuvitella. Tänään koristelisimme joulukuusen, joka jo odotti edessäni. Minulle tuli nopeasti kylmä. Vilkaisin lämpömittaria joka näytti 18 astetta pakkasta. Lähdin kohti ovea ja avasin sen. Ruosteiset saranat narisivat taas. Olin ulkona ilmeisesti aika pitkään, sillä lapset jo juoksivat käytävillä. Jesperi juoksi minua kohti.

-Tule mukaan tanssimaan ja laulamaan.

-Ei kiitos, sanoin ja lähdin kohti makuusalia. Lysähdin sängylleni ja rupesin miettimään, kuinka typerä minun toivomukseni oli ollut. Eihän kukaan nyt perhettäni saisi takaisin, ei edes joulupukki.

-Mitä mietit? Claus käveli makuusalin poikki ja istahti sängylleni. Claus oli jo melkein kahdeksankymmentä vuotta, joten hänen äänensä oli jo käheä.

-En mitään, valehtelin.

-Huomaan että sinua vaivaa jokin asia.

-Toivoin joulupukilta omaa perhettäni takaisin, mutta se oli ihan typerää, eihän kukaan perhettäni voi takaisin tuoda.

-Olet väärässä. Toivomuksesi oli oikein hyvä. Olin itsekkin tässä samassa orpokodissa. Isäni asui kaukana Afrikassa eikä hän kyennyt hoitamaan minua. Teimme yhdessä paljon typeryyksiä erään ystäväni kanssa. Tosin hän oli tyttö. Claus muisteli.

-Tyttö kuitenkin sai tietää perheestään ja lähti heidän mukaansa. Jäin vähäksi aikaa ihan yksin mutta sain uusia ystäviä. Sinä olet aivan saman kaltainenkuin se minun entinen kaverini, Elsa. Hän sai perheensä takaisin ja olen iloinen että hän ei luovuttanut, Claus hiljeni.

-Ihanko totta?

-Totta joka sana, Claus lähti kävelemään kohti makuusalin ovea.

Minulla siis olisi vielä toivoa.

Jespero juoksi makuusaliin:

-Tule nopeaa, nyt koristellaan kuusi!

-Kai minä sitten tulen. Juoksin aulaan, missä oli jo kuusi metriä pitkä joulukuusi.

Koristelimme kuusen paperitontuilla, joita olimme koulussa tehneet. Kuusesta tuli

aika hieno. Talonmies kävi vielä laittamassa tähden latvaan. Aika oli mennyt nopeaa

Erika Ypyä

sillä nyt oli jo päivällisen aika. Lähdimme laahustamaan kohti ruokasalia.

-Tänään on ollut aivan huikeaa, jäit paljosta paitsi. Missä muuten Anne on?

-En tiedä.

-Ja mikä sinua vaivaa?

-Ei mikään, Jesperi oli ärsytävä, kun kyseli koko ajan.

Otin lautaselleni salaattia ja kinkkua ja perunoita. Minulla ei ollut nälkä, koska minulla on niin paljon mietittävää. Koko loppupäivän me lauloimme joululauluja ja tanssimme kuusen ympärillä. Kohta oli jo ilta ja meidän piti painua pehkuihin. Sain nopeasti unen vaikka asiat painoivat päätäni niin, että se tuli kipeäksi.

Nyt oli siis se päivä jolloin tulisi joulupukki ja jolloin saisin joululahjan, jos edes saisin. Kaikki olivat jo hereillä. En jaksanut nousta. Nukahdin uudestaan ja heräsin siihen, että Jesperi ja kumppanit heittivät päälleni märän ja kylmä luudun. Katsoin Jesperiä tuimasti ja hän sanoi:

-Hyvää joulua, tuletko pihalle lumisotaa?

-Mikä ettei.

-Jipii, vimppa ulkona saa suurimmat lumipesut.

Aloin kiireesti laittamaan vaatetta päälle, koska olin tänään jo saanut tarpeeksi märkää naamalleni. Huokaisin pihalla, en ollut viimeinen. Seisoimme pihalla odottamassa viimeistä tulijaa ja se oli Jesperi. Kaikki hyökkäsivät Jesperin kimppuun ja hän luovutti. Lähdimme Jesperin kanssa lämmittämän saunaa iltaa varten.

Päivä meni uskomattoman nopeasti ja lahjat olivat jo kuusen alla.

Lahjoja oli kymmeniä, kun toiset menivät syömään rupesimme Jesperin kanssa etsimään löytäisimmekö omia.

-Kröhöm.

-Voi ei juostaan. Juoksimme nopeaa kohti makuusalia Anne perässämme. Tiesimme hyviä piiloja, josta Anne ei tiedä mitään. Menimme makuusalin perällä sijaitseviin laatikoihin. Anne vilkuili hetken ympärilleen, mutta lähti sitten.

-Se oli tipalla, Jesperi huokaisi.

-Niin oli, eiköhän lähdetä syömään. Skippasimme aamupalankin.

Hotkimme ruokamme nopeasti ja yritimme välttyä Annen katseelta.

-Olisipa jo huominen, Jesperi sanoi.

Nyökkäsin vastaukseksi, vaikka todellisuudessa se ei ollut minulle mitenkään hirveän tärkeä.

-Anne! Huusimme yhteen ääneen. Anne seiso i edessämme:

-Te olitte tutkimassa lahjoja.

-Me vain katsoimme oliko mikään lahja meille.

-Mutta se on silti väärin. Saatte olla loppupäivän makuusalissa!

Tiesimme kummatkin, että ei kannattanut jatkaa. Lähdimme siis kohti makuusalia. Siellä sitten istuisimme loppu illan.

-Huomenta! Tälläkertaa Jesperi ei sentään laittanut päälleni mitään märkää.

-No huomenta.

-Nukuitko hyvin?

-Joo.

-Niin minäkin. Heräsin jo seitsemältä ja yritin herättää sinua, koska mieleni teki puhua, no puhuin sitten itsekseni. Mutta ei sekään hassumpaa ollut.

Erika Ypyä

Vilkaisin Jesperiä, kun jotain todella tyhmää. Jesperi oli inhottavan kova puhumaan. Mutta joskus se oli ihan hyvä asia. Päivä meni ihan tavalliseen tapaan, jos ei lasketa Jesperin heittämää torttua päähäni ja pesuja isommilta lapsilta.

Orpokotiin ei tullut joulupukkia. Anne sanoi, että se ei uskaltanut tulla viime vuoden parran vetämisestä ja hakkaamisesta. Sain lahjaksi villasukat ja Jesperin antaman pianovihkon. Meidän piti mennä nopeaa nukkumaan ja saimme vielä tutkia lahjoja sängyissä. Ajattelin käydä vähän ihailmassa ulkona. Siinä oli kyllä pieni riski, sillä kello oli jo puoliyön. Hiivin ulos ja menin istumaan pihan reunassa olevalle suurelle kivelle. Kuulin takaani askelia ja yritin olla liikkumatta.

Se oli sama mies jonka kyydillä olimme tulleet koulusta. Hän tuli istumaan viereeni ja katsoi minua. Minua pelotti.

-Onko kylmä, mies kysyi.

-On vähän, mies laitto takkinsa päälleni.

-Miksi teit tuon?

-Sinulla oli kylmä.

-Olen niin pahoillani, mies valitti.

-Mistä?

-Jos kertoisin ihan alusta alkaen.

-Kun olit pieni, äitisi kuoli auto-onnettomuudessa. Minulla ei ollut kokemusta lastenhoidosta. Ja mietin kauan, mitä minun pitäisi tehdä. Päätin hetken mielijohteesta laittaa sinut orpokotiin. Olen katunut päätöstäni valtavasti. Nyt uskalsin tulla puhumaan sinulle. Selena haluatko lähteä mukaani?

Ymmärrän kyllä, jos sinä et halua. Ei tätä voi antaa helposti anteeksi, mutta toivon, että yrität edes ymmärtää minua. Olen niin pahoillani, hän puhui.

Olin onnellinen, että hän tuli, mutta olin hermostunut.

-En tiedä, täällä on kaikki kaverini.

-Mieti rauhassa. Ymmärrän sinua, jos et halua lähteä.

-Haluan minä lähteä. Olen haaveillut omasta perheestä jo tosi pitkään! Hän halasi minua niin kovasti, että luuni melkein murtui.

-Siinä tapauksessa mennään Claussin puheille.

-Iltaa, Claus tervehti meitä.

-Santeri Alanen. Mustatko minut? Olen Selenan isä.

-Tottakai minä sinut muistan Santeri. Et ole muuttanut sitten viimeäkemän.

-Tulin kysymään saisinko ottaa Selenan mukaani.

-Selena, haluatko? Claus kysyi.

Nyökäytin päätäni.

-Siinä tapauksessa voit mennä jo pakkaamaan. Claus halasi minua. Kaikki tapahtui niin nopeasti.

Juoksin Makuusaliin ja aloin pakkaamaan. Kirjoitin vielä Jesperille jäähyväiskirjeen ja laitoin sen hänen yöpöydälleen. Löin laukun kiinni ja menin eteiseen, jossa isä jo odotti minua.

-Mennään.

Menimme isän autolle ja ajoimme kotiin. Löysin perheeni. Olin todella onnellinen!

Erika Ypyä

Spaljevägen 9 19736 Bro